Tilkinin Kâğıt Şatosu

Çınar BİBER

Tilkinin Kâğıt Şatosu

Çınar BİBER

Güneşli bir orman açıklığında, Felix adında bir tilki atölyesini kurdu. Mavi bir iş önlüğü giymiş, yuvarlak gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Parlak turuncu tüyleri ışıkta parlıyor, beyaz uçlu gür kuyruğu heyecanla sallanıyordu. Bugün bir şato inşa edecekti—tamamen kâğıttan yapılmış görkemli bir şato. Büyük bir kâğıt tabakası açtı ve katlamaya başladı.

Felix kâğıt şatosunun kusursuz olmasını istiyordu. Sivri uçlu kuleler ve düzgün kenarlı duvarlar katladı. Akıllı patileriyle her çizgiyi tam doğru şekilde bastırdı. Gözlüklerinin arkasındaki kehribar rengi gözleri, bitmiş şatoyu hayal ederken parıldadı. Ama ilk kuleyi üst üste koyduğunda sallandı. Sonra daha da sallandı. Yumuşak bir pıtırtıyla devrildi.

Felix iç çekti ve yeniden denedi. Daha da uzun ve ince yeni bir kule katladı. Nefesini tuttu ve dikkatlice üstüne yerleştirdi. Bir an ayakta durdu. Sonra kule yana yattı, devrildi ve yıkıldı. Felix'in kulakları düştü. "Neden ayakta kalmıyor?" diye homurdandı. Gözlüklerini yukarı itti ve buruşmuş kâğıt yığınına baktı.

Tam o sırada aşağıdan incecik bir ses ciyakladı. "Merhaba! Ben Millie." Felix aşağı baktı ve kırmızı bir boyun atkısı takan küçük gri bir fare gördü. Katlanmış kâğıt tuğlalarla dolu sarı bir çantası vardı. "Şatonun düştüğünü gördüm," dedi neşeyle. "Belki yardım edebilirim?" Felix gözlerini kırpıştırdı. O kadar küçüktü ki—ancak ayak bileği kadardı!

Felix küçük bir farenin yardım edebileceğinden emin değildi ama tartışacak kadar da yorgundu. Millie tezgâhına tırmandı ve yıkılan kuleye baktı. "Katların harika," dedi, "ama kulelerin sağlam tabanlara ihtiyacı var. Çantamda kâğıt tuğlalar var. Küçükler ama sağlamlar." Küçük bir tuğla çıkarıp kulenin dibine yerleştirdi.

Felix, Millie'nin ona sağlam bir katlamayı nasıl yapacağını gösterdiğini izledi. "Düz ve sıkı bastır," dedi. "Sağlam bir kat izi her şeyi bir arada tutar." Felix denedi ama ilk katlaması eğri oldu. "Sorun değil," dedi Millie. "Tekrar dene. Sabır sırrıdır." Felix derin bir nefes aldı ve yeniden katladı. Bu sefer kat izi kusursuzdu.

Birlikte inşa etmeye başladılar. Felix büyük duvarları katladı, Millie köşeler için küçük tuğlalar yaptı. Felix acele ettiğinde Millie ona "Her seferinde dikkatli bir adım," diye hatırlattı. Felix yavaşladı. Her katlamayı özenle bastırdı. Şato daha da yükseldi ve güçlendi. Millie'nin kırmızı boyun atkısı çalışırken sallanıyor, küçük pembe patileri hızla hareket ediyordu.

Ama en yüksek kuleyi eklemeye çalıştıklarında yine sallandı. Felix inledi. "Çok ince!" Millie başını yana eğdi. "O zaman daha kalın yapalım," dedi. "Daha fazla kat ve daha geniş bir taban ekleyebiliriz." Felix başını salladı. Ekstra katmanlar katladı ve dikkatlice yerleştirdi. Kule sağlam durdu. "Başardık!" diye ciyakladı Millie.

Bütün öğleden sonra çalıştılar, daha fazla kule ve duvar eklediler. Felix kusursuz olmayı unuttu. Her katlamaya ve her tuğlaya odaklandı. Mavi önlüğünün cebi kâğıt parçalarıyla doluydu ve gözlükleri burnundan kaymıştı. Millie'nin tuğlaları yerlerini buldukça çantası hafifledi. Şato daha da yükseldi, güçlü ve parlak.

Güneş batmaya başladığında son parçayı yerleştirdiler—en yüksek kulenin tepesine küçük bir bayrak. Felix geri çekildi. Kâğıt şato yüksek, sağlam duvarlar ve gururlu kulelerle ayakta duruyordu. "Çok güzel," diye fısıldadı. Millie gülümsedi. "Ve ayakta duruyor çünkü birlikte çalıştık ve acele etmedik." Felix başını salladı, gururlu ve sakin hissediyordu.

Felix şatoya, sonra Millie'ye baktı. "Her şeyi tek başıma inşa etmem gerektiğini düşünmüştüm," dedi. "Ama senin yardımın her şeyi değiştirdi." Millie'nin bıyıkları seğirdi. "Yaratıcılık sabır ister," dedi. "Ve bir arkadaş sabrı kolaylaştırır." Felix'in kuyruğu sallandı. Gözlüklerini yukarı itti ve gülümsedi. "Haklısın. Teşekkürler, Millie."

Millie çantasından son bir kâğıt tuğla çıkardı. "Bunu hatıra olarak içeri koyalım," dedi. Şatonun kapısından emekleyerek içeri girdiler ve tuğlayı yere koydular. "Artık sadece bir şato değil," dedi Felix. "Bizim şatomuz." Millie başını salladı. "Ve sağlam duracak çünkü onu her seferinde dikkatli bir adımla inşa ettik."

O akşam Felix ve Millie kâğıt şatolarının içinde oturdular. Duvarlar, solan ışıkta yumuşakça parlıyordu. Felix'in turuncu tüyleri sıcak, Millie'nin kırmızı boyun atkısı parlaktı. Küçük bir meyve yemeğini paylaştılar ve hikâyeler anlattılar. "Geldiğin için memnunum," dedi Felix. "Ben de," diye ciyakladı Millie. "Bir arkadaşla inşa etmek daha eğlenceli."

O günden sonra Felix projelerinde hiç acele etmedi. Millie'nin sözlerini hatırladı: "Her seferinde dikkatli bir adım." Mavi önlüğünü ve yuvarlak gözlüklerini korudu ama artık yardımı her zaman memnuniyetle karşılıyordu. Ve ne zaman küçük bir fare görse gülümsüyor ve sabır ile takım çalışması sayesinde yüksek duran kâğıt şatosunu düşünüyordu.

Kâğıt şato açıklıkta kaldı; sabır ve yaratıcılığın neler inşa edebileceğinin parlak bir hatırlatıcısıydı. Felix ve Millie sık sık ziyaret ettiler, bazen yeni odalar veya kuleler eklediler. Her katlama özenli, her tuğla sevgiyle yerleştirildi. Ve her zaman güzel evlerinin içinde kutlama yaptılar, harika şeylerin zaman aldığını bilerek.

Ve böylece tilki ile fare mutlu yaşadılar; dostlukları her kâğıt duvara katlanmıştı. Felix kusursuzluğun amaç olmadığını öğrendi—sabır ve takım çalışması amaçtı. Gür kuyruğu şatoya bakarken sallandı ve en iyi eserlerin her seferinde dikkatli bir adımla inşa edildiğini biliyordu.